

FAGLIG
INFORMASJON

ARBEIDSPLASSER

Innenfor EF:

Usikkerhet ombord

Den norske flåte vil utgjøre ca. en fjerdedel av den totale flåte i et utvidet EEC. (I 1970 var den norske flåte på ca. 20 mill. brutto reg.tonn, den britiske på ca. 26 mill. og de resterende land hadde ca. 27 mill.)

Skipsfarten er i dag, med hjemmel i artikkel 84.2 i Romatraktaten, holdt utenfor EEC-samarbeidet. Men det hevdes at tidspunktet for et skipsfartspolitisk vedtak i Ministerrådet er relativt nær forestående. EEC-landenes rederiorganisasjoner har opprettet en

felles organisasjon med eget sekretariat, som opptre som et kontaktledd mellom skipsfartsnæringen og EEC-organene.

Mot den påstand at et norsk EEC-medlemskap skulle ha noen avgjørende betydning for de fremtidige konkurranseforhold for norsk skipsfart taler bl.a. følgende forhold:

1) Tradisjonelt har man i de land som nå utgjør EEC vært svært lite lydhøre overfor skipsfartsinteresser, noe som ikke alene skyldes skipsfartens ringe

betydning for disse lands økonomier. Dette har også preget skipsfartens forhold til de sentrale organer i EEC.

Man skal derfor være meget forsiktig med å overføre den utpregede innflytelse norsk skipsfart har hatt på norske myndigheters handels- og skipsfartspolitikk på skipsfartsinteressenes forhold til EEC-organenes utforming av EEC's handelspolitikk.

2) I den grad den britiske skipsfartsnæring har samme syn på f.eks. flaggdiskrimineringen som den norske – og det er grunn til å tro at de er sterkt sammenfallende – vil et norsk medlemskap i liten grad endre det som blir EEC's fremtidige skipsfartspolitikk. Derimot hvis denne næring i de to land har sterkt avvikende syn, er det grunn til å tro at heller ikke da vil et norsk medlemskap i nevneverdig grad påvirke utformingen av EEC's skipsfartspolitikk.

LITE A SI I EEC

Selv om Norge er stor innen EEC i skipsfartssammenheng er det ikke umiddelbart opplagt at vi vil få en tilsvarende stor innflytelse når skipsfartspolitikken skal utformes. I denne forbindelse er det fristende å sitere hva avdelingsjef Asbjørn Larsen i Norges Rederforbund sa i en debatt arrangert av næringslivsorganisasjonen Libertas i 1970 om skipsfartens stilling innenfor EEC:

«Man skal ikke gjøre seg for store forestillinger om den styrke som en stor handelsflåte gir et lite og politisk sett ubetydelig land som Norge i en gitt forhandlingsituasjon.»

(«Norge i Europa», nr. 2, 1970, Elingaard, s. 125.)

Ellers er det interessant å sammenligne Norges innflytelse på utformingen av EEC's fiskeripolitikk. Norges betydning som fiskerinasjon i forhold til EEC-landene tilsvarer vår betydning som skipsfartsnasjon. Allikevel ble EEC's fiskeripolitikk vedtatt mens Norge var i forhandlingsposisjon, uten at Norge ble konsultert.

3) I motsetning til andre næringer er problemstillingen for skipsfarten å forsvare en forlengst etablert situasjon med en stort sett fri internasjonal konkurranse, uhindret av tollmurer og kvantitative restriksjoner, på et globalt marked. Derfor er det verdt å merke seg at skipsfartslandene både i EEC og EFTA er bundet av OECD's liberaliseringskode til ikke-diskriminering i internasjonal skipsfart. Dette betyr at de har forpliktet seg til å la deres brukere av skipsfartstjenester fritt få velge det skip som passer best for vedkommende transportoppdrag, uansett hvilket flagg skipet fører.

Tilsvarende forpliktelser til å føre en liberal skipsfartspolitikk gjelder for den såkalte Consultative Shipping Group (CGS), som er sammensatt av 11 skipsfartsland i EEC og EFTA, samt Japan. Man baserer seg her på vedtak truffet på møter av disse lands skipsfartsministre.

SJØFOLKENE OG ROMATRAKTATEN

Det er derfor vanskelig å se at norsk skipsfart egentlig har noe

mer å hente av internasjonal organisert virksomhet ved et EEC-medlemskap.

For sjøfolkene og nasjonen Norge taler følgende forhold mot et medlemskap:

Når Romatraktatens bestemmelser får anvendelse også på skipsfartsnæringen, vil dette bl.a. bety:

a) De norske særrestriksjoner for skipsregistreringer i utlandet fjernes forsåvidt angår registreringer i EEC-land.

b) En harmonisering av arbeidskraftbestemmelsene til sjøs. De norske bestemmelsene på dette området er betydelig mer restriktive enn tilsvarende bestemmelser i Storbritannia og i de nåværende EEC-land. Dette gjelder spesielt for bemanningskrav og for muligheter for å hyre utenlandske, spesielt asiatiske mannskaper, på såkalte «lokale vilkår», dvs. til lave hyrer.

Dersom vi tar hensyn til forskjeller i lønnsnivået mellom Norge og enkelte EEC-land, er det rimelig å tro at på kort sikt vil a) få størst virkning, dvs. at man må regne med en økt registrering av norske skip i EEC-land.

På lengre sikt vil en slik flaggflukt, sammen med den utjevning av lønnsnivået man må regne med innenfor EEC, forsterke virkningene av b), dvs. man må regne med at de norske bestemmelsene vil bli betydelig svekket.

Det er klart at en slik utvikling snevert sett vil være til fordel for norske redere. Men om det vil være en fordel for Norge som nasjon, og for norske sjøfolk, er derimot ytterst tvilsomt.

1. MAI 1972

Fra alle kanter rapporteres det om masseoppslutning bak våre paroler 1. mai.

Spesiell suksess hadde vi i Oslo og de andre større byene. Møtet på Youngstorget samlet nær 20 000 mennesker. – **Det betyr at dette var det største 1. mai-møtet i Oslo siden frigjøringen.**

Det har vært hevdet av EF-tilhengerne på toppen i AP og LO at vi ville splitte arbeiderbevegelsen på 1. mai-dagen. Dette er å rette baker for smed. Fra DNA og LO ble «Samarbeid og fellesskap» sendt ut som hovedparole til Samorganisasjonene og underbygget som et politisk forsvar for medlemskap i EF. Det – og bare det – var splittelsesmomentet foran 1. mai.

På tross av det samtsemme krav fra arbeidsplassene som går i mot EF-medlemskap, valgte Bratteli og Aspen den denne parolen og kjørte den opp som hovedslagordet 1. mai. I tillegg til dette kom talerspørsmålet inn i bildet. Mange steder ble pro-EF-talere satt opp, stikk i strid med de lokale fagforeningers vilje.

Dette gjorde det nødvendig med egne anti-EF-demonstrasjoner i Faglig Utvalgs regi. Det ble for øvrig tydelig sagt på pressekonferansen i Oslo 7. april, at vi ikke ville boikotte Samorgs. arrangement hverken i Oslo eller andre steder. Som tillitsmenn og fagorganiserte hadde vi også andre saker å bære fram, saker hvis rette plass var i de ordinære Samorganisasjons-arrangementer.

Vi ville også gjøre vårt til at EF-motstanden tross alt fikk plass i Samorg.-togene, selv om vi visste på forhånd at barometeret for deltakelse i disse togene sto på null, – fordi splittesslagordet «Samarbeid og fellesskap» var brakt inn, og fordi det ble sjonglert med talerlista.

Vårt opprop foran 1. mai tok utgangspunkt i manifestet som ble vedtatt på den faglig/politiske konferansen vi arrangerte sammen med de tre sosialistiske ungdomsorganisasjonene, AUF, KU og SFU, i januar 1972. Manifestet staker ut kursen framover.

I pakt med vår lojalitetsfølelse overfor fagorganisasjonens grunnleggende mål og interesser står vi på vakt mot alle angrep fra høyresiden også i arbeiderbevegelsen.

På dette grunnlaget samarbeider vi med alle demokratiske krefter i vårt folk. **Folkebevegelsens Faglige utvalg**

Folkehavet som demonstrerte mot EEC på Youngstorget.

Landsmøtet avviste kabinettspørsmålet

Landsmøtet i Arbeiderpartiet vedtok med stort flertall å gå inn for norsk medlemskap i EEC. Enhver bør jo spørre seg selv hvor representativt dette landsmøtet var for holdningen i arbeiderbevegelsen. Eksempel: Alle vet at i Nordland fylke er et stort flertall av partiets velgere bastant mot norsk medlemskap. På landsmøtet stemte alle nordlandsrepresentantene for medlemskap. Uten å lansere de store fornærmelser kan det sies om disse representantene at aldri har så få vært så lite representativ for så mange.

Mange i Arbeiderpartiet er bekymret for partiets framtid. De har grunn til å være det. I virkeligheten er det denne himmelropende avstand mellom folket og tillitsmennene som er den største trusel mot partiets samhold.

Landsmøtet i DNA avsluttet sine forhandlinger med et enstemmig vedtak om behandlingsmåten av EEC-saken fram til folkeavstemningen.

For det første konstaterer landsmøtet at det er uenighet om saken i arbeiderbevegelsen. Dette må tolkes som en klargjøring av at EEC-motstanderne ikke må utsettes for organisatorisk press, og at deres fortsatte kamp mot medlemskap har rot i store velgergrupper i partiet.

Det viktigste punkt i vedtaket er dette:

«Uansett utfall av folkeavstemningen vil DNA – i samsvar med vårt program – uoppholdelig fortsette å kjempe for at vårt parti skal ha styring i de folkevalgte institusjoner.»

Landsmøtet har dermed slått fast at Arbeiderpartiet «uopphol-

delig» vil søke å vinne regjeringsmakt – uansett utfall av folkeavstemningen. Dette er en klar avvisning av et kabinettsspørsmål fra Arbeiderpartiets side. Selv sagt kan det tenkes at enkelte av partiets tillitsmenn i regjeringen vil ønske å tre tilbake – men i så fall tilkommer det partiets høyeste organer mellom landsmøtene – sentralstyre og landsstyre – å stille nytt mannskap i regjeringen.

Selvfølgelig avhenger dette av de borgerlige partiets opptreden – DNA har ikke flertall i Stortinget. Høyres formann Kåre Willoch har uttalt at medlemskap øker sjansene for en ny borgerlig regjering. Da er nemlig det store stridsspørsmål – som førte til splittelse i den borgerlige leir – et tilbakeslag stadium.

Papirtiger i miljøkampen

«Arbeiderbladet»s utenriksmedarbeider Gidske Anderson har skrevet en artikkel i LO-organet «Fri Fagbevegelse» nr. 6/72 om EF og miljø-problemene. Hun skriver bl. a.:

Etter 13 års samvirke vet de i det minste at EF bare kan være en fordel i denne sammenheng. Og dønningene fra de nasjonale samfunnsuro har nådd fram til Brussel. Man kan bare slå fast at Kommisjonen i Brussel står rede. Den er nok mer moden enn regjeringene.

Den har da også tatt et første, lite skritt. Som kjent har Kommisjonen i EF det som kalles «forslagsrett». Den kan ta opp saker med Ministerrådet, og skal gjøre det. Men den måten landene vokter over sin suverenitet på, fører til at Kommisjonen ikke kan foreslå noe regjeringene ikke er villige til. Da låser alt seg fast. Og det første lille skritt Kommisjonen har tatt med miljø-problemene,

er da også i overensstemmelse med denne praksis.

Ikke desto mindre er man kommet i gang. Kommisjonen la i juli i fjor fram et såkalt memorandum for Ministerrådet...

Tenk det: Kommisjonen har oppdaget miljø-problemene, og Kommisjonen har allerede tatt det første, lille skritt. Vi husker noen bilder i skandinaviske tidskrifter fra tidlig i 60-åra: Veldige hvite berg av skummende vaske-midler som laget navigasjonsproblemer på kanalene i Frankrike. I dag leser vi at de kontinentale elver er blant verdens største åpne kloakker, at barna i Ruhr-distriktet hemmes i sin vekst på grunn av forurensningene, at byene Brussel og Antwerpen ennå mangler kloakk-rensanlegg, og en fotograf illustrerte nylig situasjonen ved å framkalle en film i Europas største kjemikalie-flod, Rhinen. I de store byene i Vest-Tyskland er sykdoms-frekvensen nesten 60 pst. høyere enn gjen-

nomsnittet, og det finnes vest-tyske industribyer der helsemyndighetene anbefaler befolkningen å flytte. Men nå har EF-Kommisjonen tatt det første lille skritt.

Gidske Anderson har kalt sin artikkel «Bare alliert kamp kan berge miljøet». Hvem er det hun vil alliere seg med? Jo, nettopp med det systemet som i kraft av sin ensidige økonomiske vekst-prioritering driver destruksjons-verket. Ikke med ett ord nevner hun at årsaken til miljø-problemene ligger i det økonomiske systemet, og at det er en prinsipp-festet verdi-prioritering i EF-systemet som er en av de viktigste drivkrefter bak miljø-ødeleggelsene. Dette gjøres findrende klart i Spinelli-rapportens kapittel 1, punkt 1, der det heter at «bekjempelse av forurensningene ikke må føre til en bekjempelse av økonomisk vekst og fremskritt i alminnelighet». At et miljøvern-tiltak overfor en bedrift ikke må føre til såkalt «konkurransforvridning» er også et av systemets bærende prinsipper.

Folk som har arbeidet med miljøproblemer i et industripreget lokalsamfunn i Norge, vet hvor lett det er å pulverisere ansvaret for og årsakssammenhengen bak forurensningene – selv i det mini-byråkratiet som en norsk kommune kan være. Hvordan ville det da bli om Norge ble med i gigant-byråkratiet i Brussel? Miljøvenarbeiderne som kjemper mot økende industriforurensning, ville antakelig få beskjed: Kommisjonen har lagt fram et memorandum...

TRYGGE ARBEIDSPLASSER

Redaktør: ERLING A. HANSEN

Redaksjonssekretær: LISE WINTHER

Redaksjonskomité:
Rolf Dahl, Kjell Fiskerud, Roald Halvorsen,
Ragnar Kalheim og Matz Sandman

Trykt i Dagbladets trykkeri

Gammel overtro

Den økonomiske vekst i EEC vil i år bare bli på mellom 2,5 og 3 prosent, økningen i industriproduksjonen vil fortsatt bli langsommere og antallet arbeidsledige ventes ytterligere å stige, heter det i den siste kvartalsrapporten fra Europa-kommisjonen.

*

Disse miserable resultater står, som man skjønner, i skrikende motsetning til det glansbilde som våre hjemlige EEC-propagandister tegner av forholdene i det de så vakkert kaller det europeiske fellesskap (EF). Ifølge dem er medlemskap i EEC en forutsetning ikke bare for å trygge de arbeidsplasser vi har, men enn mer for å skape tilstrekkelig økonomisk vekst til å kunne løse våre fremtidige sosiale problemer. Hvorfor innlemmelse i det økonomiske fellesmarkedet, som bygger på kreftenes frie spill, skulle gjøre arbeidsplassene her så mye tryggere, blir vi ikke forklart, ei heller hvorfor Norge som delstat i den fremtidige økonomiske og politiske union skulle bli så mirakuløst bedre skikket til å løse de sosiale problemer. Det lar seg da heller ikke forklare, i stedet stoler EEC-tilhengerne på at myten om at størrelse i seg selv løser problemer, uten videre skal bli godtatt.

*

Men den går ikke lenger; utviklingen har selv avslørt myten som den overtro den er. Store interne markeder kan ha gitt enkelte stater mulighet for produksjon i stor skala, men de har ikke av den grunn skapt større økonomisk trygghet eller stabilitet. Det motsatte er vel heller tilfelle. Store deler av næringsvirksomheten har nettopp på grunn av størrelsen blitt så konjunkturømfintlig at små forskyvnninger er nok til å skape store produksjonsmessige forstyrrelser med masseoppsigelse o. l. til følge. Stater med en næringsvirksomhet av oversiktig og håndterlig størrelse har gjennomgående løst sine økonomiske problemer bedre enn de store. Det er ikke størrelse som er avgjørende, men de prinsipper det økonomiske liv ledes etter.

*

Det samme gjelder mulighetene for å løse de sosiale problemer i videre forstand. Størrelse løser ingen av dem, derimot kan størrelse i høy grad forsterke dem. Det finnes overhode ikke historisk belegg for at store statsgrupperinger har greid å løse sine problemer bedre enn de små nasjonalstater. Tvert om, historien viser at de store statsdannelser har vært notorisk ustabile, og har falt fra hverandre fordi de indre motsetninger har vært for store. De små stater har greid seg bedre, og har fremdeles livets rett. Vi har derfor hverken noe å gjøre innenfor det økonomiske system som fellesmarkedet bygger på eller i den tilstrekte europeiske superstat som uunngåelig vil bli preget av hegemoni-kamp mellom de dominerende maktgrupperinger. Derfor sier vi NEI til overtroen om stormarkedets og superstatens velsignelser, men JA til troen på oss selv og vår evne til å innrette oss her i landet slik det passer oss.

KLIPP UT

SEND INN

Dersom De ønsker å bli medlem i FOLKEBEVEGELSEN —

vennligst send oss medlemskontingenten, minimum kr. 10,—, over postgiro eller bankgiro.

Vær vennlig og notér «medlemskap» e. l. på giroblanketten og fyll ut og send oss denne slippen eller en lapp med tilsvarende opplysninger.

Navn: .....

Adresse: .....

Postnummer og poststed: .....

Kommune: .....

FOLKEBEVEGELSEN

MOT NORSK MEDLEMSKAP I FELLESMARKEDET
Postboks 515 - Sentrum - Oslo 1 - Postgiro 20 86 69
Bankgiro 8200.01.36065

Gerhardsen sier i fra

Enkelte i Arbeiderpartiet har yndet å framstille EEC-motstanderne som dårlige partifeller – særlig etter at landsmøtet gikk inn for medlemskap.

Tidligere partiformann og statsminister Einar Gerhardsen stilte seg i klar opposisjon mot disse. På landsmøtet framholdt Gerhardsen at ingen måtte oppfattes som mindreverdige partifeller om de stemmer Nei ved folkeavstemningen.

Det er en naturlig konsekvens av dette syn når Gerhardsen i «Arbeiderbladet» har gitt uttrykk for at regjeringen ikke må stille kabinettsspørsmål på EEC-saken.

Mektig marsj mot EEC

Rekordmønstring over hele landet 1. mai

Stavanger.

1. mai-feiringen i landet over viste hvor massene i arbeiderbevegelsen står i EF-saken. Mønstringen mot medlemskap ble overveldende. I Oslo deltok om lag 20 000 da Folkebevegelsens faglige utvalg, sammen med AUF, KU og SFU arrangerte sin demonstrasjon på Youngstorg. Til sammenlikning, SAM.org og Oslo APs tog samlet 2600 deltakere, men også her dominerte parolene mot medlemskap.

Rapporter fra alle kanter av landet tegner det samme bildet. Et tverrsnitt:

I Trondheim, — en massiv mønstring mot EF, skriver avisene. Langt større oppslutning om Sam.org-arrangementet enn tidligere. MOT-plakatene dominerte. INGEN paroler FOR medlemskap. — I Bergen: Folkebevegelsens arrangement desidert størst, med 3500 i demonstrasjonen. Karl Evang talte. I undertak av 500 sluttet opp om Sam.org's tog. Tor Aspengren talte. — I Stavanger: øsregn, men mektig demonstrasjon mot medlemskap. To talere. Da EF-motstanderen Trond Hegna var ferdig og industriminister Finn

Lied entret talerstolen forlot nærmere halvparten av publikum torget. — I Elverum: Over 400 hørte klubbsekretær Bjørn Amundsen tale ved Folkebevegelsens arrangement. Bare et fåtall møtte fram til «det ordinære» arrangement. — I Finnmark var det Samorg. som stod for arrangementene, — overalt med stor, enkelte steder overveldende stor oppslutning, — og overalt markerte såvel talere som transparanger kampen mot EF-medlemskap. — I Skien og Porsgrunn ble 1. mai feiret i EF-motstandens tegn, med paroler og taler mot medlemskap. I Kragerø: Toget dobbelt så stort som vanlig, — ingen paroler FOR EF, bare MOT. I Tromsø samlet både statsminister Bratteli og Rune Gerhardsen fullsatt torg. Samorg. arrangerte ikke tog, men oppmarsjen mot EF var et av de største 1. mai tog som har vært der. — I Narvik samlet partisekretæren Ronald Bye 50-60 tilhørere, mens resten av byen gikk i Samorg. toget under hovedparolen Nei til EF og hørte Rune Gerhardsen tale. — Dette bare et tverrsnitt, — det gikk flere tog.

Kristiansand.

Tromsø.

Skien.

Bergen.

Danske arbeidere: NEI „Det nye Europa”

Mens formannen i dansk LO, Thomas Nielsen, ivrer for medlemskap i EF, hevder medlemsmassen andre synspunkter – der som her. Hva Arbejdernes Fællesorganisation i København (tilsvarende Oslo Samorganisasjon) med ca. 200 000 medlemmer mener, viser følgende uttalelse:

«Årsmøtet i Arbejdernes Fællesorganisation den 4. april 1972 føler det som sin plikt å peke på noen kjensgjerninger om det europeiske fellesskap som folkeavstemningen 2. oktober d.å. skal avgjøre om Danmark skal slutte seg til.

1. Romatraktaten fastslår at formålet er dannelsen av en økonomisk og politisk union, som ledes av overnasjonale organer og som det ikke er mulig å melde seg ut av.

2. Den byråkratiske ledelse, som uten form for demokrati følger storkapitalens interesser, gir ikke fagbevegelsen noen mulighet for innflytelse.

3. Vedtaket om igangsettelse av Wernerplanens første etappe betyr overføring av alle økono-

miske og politiske avgjørelser fra det enkelte land til rådets myndighet i Brussel.

4. Romatraktatens bestemmelser om «fri bevegelse for kapital og arbeidskraft» er ensbetydende med fritt slag for kapitalen også til å bevege arbeidskraften dit hvor kapitalen har bruk for den.

5. Tilslutning til det europeiske fellesskap vil påføre oss forpliktelser til å oppfylle krav om å innrette vår sosiale og økonomiske politikk etter EF.

6. Det er ikke mer tvil om Romunionens perspektiv. Det er å gjøre EF til en politisk og militær europeisk blokkdannelse.

Dansk fagbevegelse kan ikke være interessert i en slik utvikling.

Det skal og må være det danske folk som treffer avgjørelsen om hvordan vårt lands ressurser og produksjonsresultater skal fordeles også i framtida.

Dette er absolutt grunnleggende for at dansk fagbevegelse skal kunne øke sin innflytelse på samfunnsutviklingen til fordel for

arbeiderne. – Derfor oppfordrer vi de politiske partier, først og fremst de som representerer arbeiderinteressene, til å gå sammen om en politikk som sikrer Danmarks eksistens som suveren stat, som bevarer sin selvstendige handlekraft overfor alle land i verden.»

ENIGHET!

– Ragnar Kalheim, en kort kommentar til 1. mai-feiringen 1972. Var splittelsen ute og gikk?

– Vi kan ta Oslo som det beste eksempel på hvor de fagorganiserte står. Det gikk tre demonstrasjonstog, – alle mot EEC. I Samorg.toget var det bare et par-tre paroler for medlemskap, bak dem gikk toppsjiktet i Oslo Arbeiderparti, ikke de fagorganiserte. Politisk sett må vi generasjoner tilbake for å finne en slik enighet i arbeiderbevegelsen som i dag. At de som ikke har samme politiske oppfatning roper opp om splittelse, fordi de selv er utenfor, kan bare påkalle smilet, sier Ragnar Kalheim.

Skattefri ja-bidrag

Gi tusen kroner pluss moms til EF-propaganda – og trekk beløpet av på skatten.

Oppskriften gis i et brev som presidenten i Norske Håndverks- og Industribedrifters Forbund, Ola Frost, har sendt til sine medlemsbedrifter.

De store næringsorganisasjonene har satt av 2,4 millioner til arbeid for EF-medlemskap fram til folkeavstemningen, og NHIF's andel av dette beløpet er 100 000 kroner, framgår det av brevet.

«Dette har vi dessverre ikke plass til på vårt budsjett, og vi har tatt sikte på å skaffe beløpet tilveie ved en innsamlingsaksjon gjennom henvendelse til et representativt utvalg av våre medlemmer,» heter det.

Beløpet er ikke beskjedent, men det blir samtidig gjort oppmerksom på at beløpet kan trekkes

fra på skatten, som utgift til inntekts ervervelse: «Som kvittering for bidraget vil de få en firmaannonse i 'Håndverk og Industri', slik at beløpet kan utgiftsføres.»

«Annonsen vil bli rykket inn under slagordet: «Vi sier JA til EF.»»

Bransjemessige argumenter for EF-medlemskap finnes ikke, må Frost innrømme. Han skriver: «Slike fordeler er det svært få som oppnår innenfor håndverket og den mindre industri.» Faktum er at det er de små håndverks- og handelsbedrifters arbeidsplasser som først og fremst kommer i fare ved EF-medlemskap, – dette er bransjen selv klar over. Men presidenten Paus fremhever de store fordelene for Norge «som helhet» i sin bønn om penger.

Vi sakser fra avisen «Vesteralen»:

«Det var sannelig nær på at statssekretær Herolf Gjerdet fra Fiskeridepartementet hadde blitt sittende å snakke med seg selv under det EF-seminaret han ledet på Sortland forleden. – Det møtte to deltakere til seminaret som var lagt opp av LO.

For fullt ut å kunne bedømme rekkevidden av fremtøterekorden er det vel riktig å nevne at LO ytet full danbetaling til samtlige som var invitert til seminaret. Invitasjonen var sendt ut til alle tillitsmenn innen samorganisasjonen i distriktet. De to som møtte frem, kom fra Bø.»

KONSENTRASJON

Kommisjonen 1970:

«Man har allerede merket seg at en umiddelbar virkning av åpnede grenser er en forsterkning av tendenser i retning av geografisk konsentrasjon.»

Kommisjonen 1966:

«Mens det tidligere ble lagt vekt på farene ved konsentrasjonstendenser, har kommisjonen i sin betenkning nå understreket at en slik utvikling som hovedregel er nødvendig og ønskelig, og at kommisjonen ser det som sin oppgave å rydde av veien mulige hindringer, særlig de hindringer som skyldes skatte- og selskapsrett.»

MONOPOLISERING

Kommisjonen 1970:

«Kommisjonen har de siste årene gjentatte ganger gjort det klart at den slett ikke har til hensikt å hindre samarbeidsbestrebelsene mellom foretakene. Her er det av stor betydning at man fjerner alle slags hindringer som bremser den mellomnasjonale sammensmelting av foretakene i fellesskapet.»

UTENLANDSK KAPITAL

Stotingsproposisjonen 1972:

«Formålet er ikke å bremse tilførselen av utenlandsk kapital til Norge eller å hindre eventuelle overtakelser.»

UNIONEN

Etappeplanen 1971:

«Medlemsstatenes budsjettpolitikk blir å føre som funksjon av fellesskapets målsettinger.»

EUROPAHÆREN

Willy Bandt, 1972:

«Det er fullt ut mulig med EEC-soldater i løpet av 1980-årene.»

Franz Josef Strauss, 1972:

«En politisk handlekraftig enhet med en politisk ledelse, telles utforming av utenrikshandelen og senere oppbygging av en europeisk armé med kjernefysisk basis i de franske og britiske atomvåpen.»

Malfatti, 1970:

«Monetær og økonomisk union går hånd i hånd. Det som da (i 1980) blir den største handelsmakt i verden, må opplagt ha en felles utenriks- og militærpolitikk.»

EUROPAS HERRER

Flyfabrikkdirer L. Bölkow, 1972:

«Når vi i Vest-Tyskland først setter i gang, når vi raskt igjen og går forbi de andre.»

NATO

Helmuth Schmidt, 1972:

«Nordsjøoljen er av overordentlig stor interesse for NATO-forsvaret.»

DE SIER NEI

– Norsk arbeiderbevegelse står i fare for å lide sitt hittil største nederlag i kampen mot norske og utenlandske kapitalkrefter. Situasjonens alvor tilsier at alle motstandsgrupperinger i folket nå setter alle krefter inn i kampen for å hindre norsk medlemskap i EEC, heter det i en uttalelse fra representantskapet i Bærum faglige Samorganisasjon, som representerer over 5000 fagorganiserte.

Det løper stadig inn meningsytringer fra de fagorganiserte og arbeidsplassene. Deres stilling i EF-saken er klar.

Nord-Odal faglige Samorganisasjon vedtok på årsmøtet en enstemmig uttalelse mot norsk medlemskap i EEC.

Heimontørens fagforening har holdt uravstemning, med resultatet: 10 pst. for, 82,9 pst. mot medlemskap, 5,7 pst. vet ikke og 1,4 pst. blanke stemmer.

Medlemmer av Norsk Tjenestemannslag innenfor Norsk Utviklingshjelp har med stort flertall vedtatt en resolusjon som krever uravstemning i LO og oppfordrer alle til å stemme NEI.

Ingeniørvesenets Arbeiderforening i Trondheim har på sitt årsmøte vedtatt, mot én stemme, å gi sin tilslutning til Folkebevegelsens arbeid.

Rosenberg Verfts Klubb har arrangert uravstemning. Resultatet: Mot medlemskap 64,5 pst., for 24,7 pst, blanke sedler 10,8 pst.

Ellingsens mek. verksted, Trondheim, har hatt prøveavstemning med nær 100 pst. oppslutning. Den viste: Mot medlemskap 86 pst., for 8,7 pst. og vet ikke 5,3 pst.

Ved Marienborg Verkstedforening, Trondheim, viste avstemningen: Mot medlemskap 62,6 pst.,

for medlemskap 18,3 pst. og 19,1 pst. vet ikke.

Ved Freia er også flertallet av de ansatte mot medlemskap. Avstemningen ga 53,8 pst. nei-stemmer, 27,1 pst. ja-stemmer og 19,1 pst. vet ikke.

Norsk Tjenestemannslag avd. 108-4 ved Universitetet i Oslo har med 43 mot 17 stemmer vedtatt en uttalelse mot EEC-medlemskap som sterkt oppfordrer til oppslutning om Folkebevegelsens arbeid.

Helsearbeiderne advarer mot EF og stadig flere undertegner oppropet som påpeker at vi ved et EF-medlemskap må regne med økte psykiske og sosiale problemer. Annonsen som «Aksjon for psykisk og sosial helse – mot EEC» rykket inn i Arbeiderbladet, var betalt og undertegnet av 701 helsearbeidere.

LO kongressen

Først i juni vil en del av vår oppmerksomhet være rettet mot LO-kongressen som er innkalt for å ta stilling til EF-spørsmålet. Sekretariatet i LO har jo tatt seg den enestående frihet å ta stilling FOR medlemskap alt for lenge siden – og kampanjen fra Folkets Hus kjøres for fullt. Tusenvis av kroner brukes, uten skrupler, av de fagorganisertes kontingentpenger til trykksaker om nødvendigheten av EF-medlemskap.

De som betaler kontingenten sier klart NEI.

I nr. 2 av LO's «informasjonsbrosjyrer» står følgende kraftsats: Sekretariatets tilråding (av 25. januar) er i pakt med vårt program og internasjonale grunnsyn. Den er i pakt med den grunnleggende kjensgjerning at – i en tid da nasjonale økonomier og samfunn er nært knyttet til hverandre – må sosialismen fremmes i flere land samtidig.

Er man plutselig i sekretariatet blitt så interessert i sosialismen? – Har ikke sekretariatet avvist alle krav fra fagforeningene om å innføre sosialismen i formålsparagrafen i LO i alle år?

Hvorfor ikke begynne med Den norske Creditbank på Stortorget?

I tråd med uttalelser fra fagforeninger og klubber oppfordrer vi LO-kongressen til å gjøre en ting: – SEND SAKEN UT TIL URAVSTEMNING. LA 600 000 LO-ORGANISERTE SKRIFTLIG FA LOV TIL Å STEMME JA ELLER NEI TIL NORSK MEDLEMSKAP I EF.